

Stanislav Zárybnický - Houla,

kamarád, tramp, básník, psavec, vydavatel. V sedmdesátých letech začal společně s Rikim vydávat samizdatový trampský časopis **Dým**, který dále opisovali kamarádi po celé republice. Tato záslužná činnost, v době zákazu trampských časopisů, vyvolala začátkem 80. let doslova lavinu vydávaných trampských samizdatů. Byla to doba, kdy přísloví o tom, že "

každý trapsevec si vydává svůj vlastní časák

", nebylo daleko od pravdy.

V té době začal Houla vydávat **Poportýra**. Tedy to, co se do **Portýra** vejít nemohlo a nesmělo. Angažoval se i v Jonáš klubu (klub spřízněných duší Suchého Semaforu), ale hlavně se stal "mužem v pozadí" rakovnického klubu mládeže, ve kterém prosazoval koncerty folkařů, kteří tehdy příliš hrát nesměli. To jej na konci 80. let dovedlo k vydávání samizdatových sborníků textů našich předních písničkářů (Kryl, Hutka, Nohavica, Merta, Janoušek).

V dění kolem Trapsavce po celou tu dobu patřil k jeho vůdčím osobnostem. Zároveň byl i úspěšným mnohonásobným vítězem - celkem sedmkrát a to s básněmi *Prosím vás*, *Večery*, *Přání*

,
Bez iluzí

a s povídkami

Poezie budoucnosti, *Obchod*, *Mám pes*

(jedna s dnešních ukázek).

Petr Náhlík - Vokoun & Michael Antony - Tony

Bibliografie:

Autorské samizdaty:

- **Takybásně** (1973)
- **Hovory H** (1974)
- **Skoropoezie a takytexty** (1978)
- **Nabídka nevšedního dne** (1979)
- **Přežitky** (1989)

Trampská nakladatelství:

PAJDA

- **Narozen v Čechách** (1990)

AVALON

- **Přežitky** (1998)
- **A v pátek?** (1999)
- **Nabídka nevšedního dne** (2001)
- **O Houlovi a taky trochu s Houlou** (2002)
- **Někam kde je hezky** (2005)

Mám pes

Mám pes. Ten pes je můj. Někdy. Pokud právě nevlastní on mě. Ten pes má jméno. Jméno podivné, u kterého jen málokdo ví proč. Proč má to jméno a nemůže mít jiné. Třeba Harýk nebo Punťa, jak mu chtějí říkat jiní. Já mu říkám Máslo. Neboť Máslo jest jméno jeho. Na ulici nebo v lese: "Máslo, pojd' sem!" Lid žasne, málokdo ví, že ví. a pes, rasy podvratné, přiběží. Běží až přiběží. Pokud se mu chce. Ale pozná, když musí. Vlak. Jede. Kupé rychlíku, na sedadle já - tramp, pod sedadlem pes - tramp. Ajznboňáci povoláním, proto v rychlíku Otvírají se dveře, vstupuje slečna. "Máslo, fuj!" Pes se dívá na mě, já na slečnu. Vysvětluji: "Slečna není fuj, ale tohle nesmíš." "Nekouše?" praví slečna. "Kdepak, ani nápad, ten rovnou trhá?" Slečna je hrdinka, slečna se nebojí. Drbe psa za ušima, hladí ho po zádech. Máslo (neceloroční štěně) se lísá a hraje si s její rukou. Olízne ji. "Máslo, hezky si hraj a ty prsty potom přines." Slečna se dívá jménu. Nosím u sebe text inspirovací písňě pro podobné případy. Vytahuji jej často. Pak vyprávím:

"A doma má blechu. Hadrovou, i když je vopravdickej. Takovouhle?"

Ne, neukazuju slečně blechu. Jen její velikost. A můj vandrovní pes Máslo pomalu uléhá. Mizí pod sedadlem. Usíná. Má za sebou obvyklé toulky po lesích. Krásných českých lesích.

ne, není cvičenej, neaportuje, neběhá překážky, neskáče po hrdle, nesedá na povel.

Není voják. Je svobodnej pes. Zná pár kamarádskejšch pokynů: pojd' sem, fuj je to, nech, zůstaň. To stačí. Já mám rád svobodu. Dopřeju ji aspoň jemu. A přece nekouše, hraje si. Má štěstí - ještě nepotkal zlího člověka. I když je mu už skoro rok.

"Máslo vstávej, jsme doma, nech slečnu, pojd'."

A jdeme, bez řetězů, dva tuláci, dva.

Vstříc lepším zítřkům. Taky novému pracovnímu týdnu.

Jdem a zpíváme si: "Narodilo se štěně, lidí se nebálo??"

Muzeum

Dneska už nevím v kterým koutě Brdskejch pralesů ta bouda stála. No, bouda, spíš se dalo říct pořádněj srub. ale nevíte, vlastně vo co de, co? Vemu to teda popořadě:

Byla zrovna zima, jaký u nás někdy bejvaj. Sníh po kolena, vejvraty se pletou do cesty, všechno zmrzlý (včetně mě), no a já právě v tom svinským počasí zabloudil. To máte jednoduchý. Dete po cestě, končí cesta, začne hustej les. Vidíte vobzor, končí les a stojíte na pasece. A zrovna na týdle pasece, rovnou proti mejm vočím vytřeštěnejm, stál ten srub.

Nevypadal zrovna

novej - a přesto sem vo něm v životě neslyšel. Týdle končiny byly dycky dost mrtvý a ted' takovejhle vejstavní kus. Dobrodím teda ke dveřím (z komína se kouřilo) a zaklepu. Nic. Znova - a zase nic. Strčím do dveří a jak je u nás dobrým zvykem, jsou vtevřeny. Vlezu tam, hlavu mi neutrhnu a i kdyby. Je to lepší než zmrznout. Čumím dost vyjeveně a nejdřív na krb. Hoří tam, ale nejvyšší čas přiložit. Srovnám na voheň pár polen, usárna už mi stojí vopřená u dveří, a začínám se rozhlížet.

Proti vchodu visí veliká cedule "Trampský muzeum". Vokolo stěn všelijaký vitríny, knihovny, police, všecko dřevěný. Vomrknu to zblízka. Nejdřív knihovna. Vobhlížím hřbety a čtu "Arizona", "Dobrodružství na Černé řece", "Potlach", "Dějiny trampigu", "Z dýmu táboráků", "Hovory H" atd. Vedle knížek stojí vyrovnaný snad všechny trampský časopisy co kdy kde vycházely, vod předválečného "Trampa" a "Naše osady" po "Lokálku" a "Dým" dneška. Ukončený ročníky vázaný v kůži, zelený nápisy, no jak na přehlídce. Du dál. Před sebou vidím vopravdu muzejní pozůstatky trampskejch dějin. Vlajčky, odznáčky, domovenky, pingl Boba Hurikána, vlas Wabiho Ryvolý, fous Kapitána Kida, kytaru trampského slavíka Houly. A moře a moře dalších zajímavějch věcíček, nebudu unavovat.

No a pak sem povečeřel, pěkně se vohřál a vyspal. Ráno visela vedle dveří mapka kudy odtud na hlavní cestu. Jo, cestu sem našel. Ale trampský muzeum najít znova - to už se mi holt nikdá nepovedlo. Škoda - anebo né?

Ahoj?

Narozen v Čechách

(
na motivy B. Springsteena, J. Jevtušenka a V. Merty, 1989

)
Dnes je to sedmatřicet let
co přišel jsem na tenhle svět
u silnice k západní hranici
plný kamiónů a prachu

v době brigád a poprav a strachu

Narozen v Čechách

Věřili jsme školním výkladům

o imperialistech a Gagarinovi

učili se podle zářných příkladů

být Timurovci a sháněli k tomu Foglara

hráli si na Vinetúa

a četli o vítězstvích spravedlnosti

Narozeni v Čechách

Bylo nám asi tak šestnáct

a potkali jsme tanky na pražských mostech

my hloupí nevědomí viděli násilí

a Vinetú se šel zahrabat

aby jej neodstřelili

Tady někde v Čechách

Zůstala v nás ta doba jako nemoc

příliš nevyléčitelná

politické vtipy probleskovaly u ohňů

stejně jako pověsti o udáních

rozehnaných potlachách

a vyhnaných písničkářích

Narozených v Čechách

Dnes za nás mluví Springsteen

Jevtušenko

a Merta

Trampové se hádají o tramskost

kritici o Umění

Havlové o Spravedlnost

a politici o vlastní lži

Ti všichni

Narozeni v Čechách

Čekáme Spasitele

a on je kdesi v nás

Blanickým rytířům zpíváme ukolébavky

šeptem si sdělujeme co jinde probíhá rotačkami

přibývají nám léta a dupnem si jen na instalatéry

pro jistotu

Narozeni v Čechách

Paneláky v nejistotě Co bude zítra

poslouchají Svobodnou Evropu i Aktuality

a já ve svých sedmatřiceti

se učím od mladších rockové nesmiřitelnosti

protože tramská příměstská

i folková upřímnost

to prohrávají na celých čarách

Narozeny v Čechách

Stanislav Zárybnický - Houla

Napsal uživatel Petr Náhlík - Vokoun & Michael Antony - Tony
Pátek, 18 Únor 2005 04:00

Nechtěl jsem bojovat ale žít
s hudbou knihami touhami poezií
Jenomže
v životě je to Vocad' pocad'
a Bez peněz do života nelez
Začínat znovu
a znovu
Znovu?

Aby se další nebáli
narodit v Čechách???!!!

Houla

Narozen v Čechách 19. února 1952, odešel 11. prosince 1989

Pes Máslo ho následoval o měsíc později